

komne maaské senere faar, idet denne Erstatning kun er et Vederlag for den ved Ulykkestilfældet tabte Erhvervsevne.

Til § 277.

I de almindelige Bemærkninger til Kap. I, jfr. Sp. 2951, er der fremsat nogle Betragtninger over den Betydning, der maa tillægges Ægteskabet.

De samme Betragtninger ligger bagved den i § 277 foreslaaede Bestemmelse, idet de fører til, at Samfundet i givet Tilfælde maa hjælpe, naar Samlivet afbrydes paa Grund af Sygdom under saadanne Forhold, at dette forvolder Skade i økonomisk Henseende. (Samlivets Ophør paa Grund af den ene Ægtefælles Død omhandles i Kap. XVI).

Reglen gælder kun i Tilfælde af *Hustruens* Sygdom, idet den Indtægtsnedgang, som *Mandens* Sygdom forvolder, maa afhjælpes ad Forsikringsvejen, hvortil kommer, at en Husmoders Sygdom, særlig i en Familie med mange Børn, ofte stiller Hjemmet uforholdsmæssigt vanskeligt. For at begrænse Reglen til de Tilfælde, hvor Hjælpen vil være særlig ønskelig, og hvor paa den anden Side Familien har gjort, hvad den kunde for at sikre sig mod Sygdom, er Adgangen til Hjælp betinget af, at der i Hjemmet forsørges mere end 1 Barn, og at Hustruen er Medlem af en anerkendt Sygekasse. For at afpasse Hjælpen efter det foreliggende Trangstilfælde er det bestemt, at Hjælpen ikke maa overstige enten et Beløb, der kan anses som passende Løn for en Husholderske, eller et Beløb, der svarer til det en Enkemand efter Kap. XVI tilkommende Bidrag, beregnet for vedkommende Periode for hvert i Hjemmet værende Barn.

Endelig er det fastsat, at Hjælpen ikke kan ydes, forsaavidt Familien oppebærer Fattighjælp eller Kommunegæld med særlige Retsvirkninger, idet man ogsaa derigennem vil betone Hjælpens særlige Karakter.

Til § 278.

Efter Fattiglovens § 44 medfører Hjælp til en trængendes Begravelse ikke Fattighjælps Virkninger. Bestemmelsen benyttes ikke i større Udstrækning, dels fordi Befolkningen i stigende Grad gennem Begravelsesforsikringen selv sørger for Midler til Begravelse, dels fordi der mange Steder hviler et odiøst Skær over Begrebet »Fattigbegravelse«, der er indskrænket til det rent nødtørftige.

Med den øgede Tilgang til Sygekasserne i Forbindelse med den Modernisering og Konsolidering af Begravelsesforsikringen, der

fandt Sted gennem Lov af 27. Marts 1929 om Tilsyn med Begravelseskasser og gennem den ved Lov af s. D. gennemførte Ændring af Sygekasselovens § 33, maa det antages, at Begravelser paa Kommunens Bekostning i Fremtiden vil finde Sted i mindre og mindre Omfang. Man har dog fundet det rigtigt i § 278 at fastslaa paa den ene Side, at Kommunen, hvis en trængende ikke har sikret sig tilstrækkeligt til en anstændig Begravelse, har Pligt til at træde til og paa den anden Side, at Kommunen kan forlange sig Boet udlagt for Begravelsesomkostningerne.

Man har derhos i Stk. 2 givet Regler, der skal sikre de paarørende imod, at Begravelser, som det offentlige betaler, bliver for tarvelige.

Til § 279.

Bestemmelsen svarer til Fattiglovens § 66, men afviger dog i flere Relationer fra denne.

For det første gælder Fattiglovens § 66 kun for Landkommuner, medens § 279 er foreslaet gældende for alle Kommuner, idet Forholdene i Hovedstaden og Købstæderne gør en saadan Bestemmelse mindst lige saa paakrævet. En anden Sag er, at der i praktisk talt alle lidt større Byer i de sidste 10—20 Aar har fundet kommunalt Boligbyggeri Sted i saa stort Omfang, at Bestemmelsen næppe vil paalægge Bykommunerne væsentlige Byrder.

Dernæst gælder Fattiglovens § 66 kun for Familier »der ikke nyder Understøttelse af Fattigvæsenet«. Dette Forbehold har man ikke medtaget i § 279, idet den Omstændighed, at en Familie modtager en begrænset Hjælp fra Kommunen, ikke skal afskære den fra at faa anvist Bolig, forsaavidt den iøvrigt opfylder de derfor fastsatte Betingelser. Men disse Betingelser er paa den anden Side fastsatte saaledes, at de i Praksis vil udelukke Personer, der modtager Fattighjælp eller Kommunegæld i større Udstrækning.

For at klare hidtidig Tvivl om Forholdet mellem Kommunen og Lejeren — en Tvivl, der har givet Anledning til forskellig Fortolkning — er det fastsat, at Huslejerestance betragtes som Kommunegæld for Lejeren, men at Kommunens eventuelle Tab iøvrigt paa Boligbyggeriet opføres paa en særlig Konto og saaledes er Lejeren uvedkommende.

Til § 280.

Som anført i Bemærkningerne til § 4 er ved denne Bestemmelse Stedforældrenes